

Biblia vândută

Un medic povestește:

Pe vremuri eram medic secundar într-un spital și vedeam acolo multă nenorocire omenească. Dar nu era numai nenorocire. Pe lângă durere și disperare exista și multă răbdare, speranță și încredere. Aici am văzut la mulți bolnavi ceva din puterea adevărului lui Dumnezeu.

Mama mea era o creștină și se rugase, se luptase și sperase pentru binele meu veșnic, când, aparent, nu mai era nimic de sperat.

Părăsisem casa părintească fiind total necredincios, și am pășit în viață. Pe cât mi-a fost posibil, am ținut departe de mine orice gând cu privire la Dumnezeu. Îmi trecusem cu bine examenul și mi se promisese un viitor cu bune rezultate.

Într-o zi a fost adus în spital un bărbat. Era zidar. În timp ce stătea cu o găleată plină cu var pe umăr pe o scară, aceasta a început să se clatine, așa că a căzut. Era rănit așa de grav, încât nu exista nicio speranță pentru însănătoșirea sa. Se putea face ceva numai pentru alinarea durerilor sale. Bărbatul știa că va trebui să moară. Era permanent conștient. L-am întrebat dacă avea cunoscuți pe care ar dori să-i mai vadă. Bolnavul a clătinat din cap. Era singur pe lume, spunea el, dar locuința sa nu era departe și dacă voiam s-o înștiințez pe gazda sa despre nenorocirea petrecută, ar fi bine. Poate că ea l-ar mai vizita. El îi mai datora și niște bani, pe care voia să-i plătească. Dorința sa a fost îndeplinită și, cum am auzit mai târziu, femeia l-a vizitat de două sau de trei ori. Eu personal n-am văzut-o niciodată și nici nu știam ce discutaseră.

Bărbatul a mai trăit o săptămână după accidentul său. Numai puține cuvinte ieșiseră în acest timp de pe buzele sale. Observasem o expresie ciudată de liniște și de fericire tăcută pe fața sa, care mă uimea, căci durerile sale erau uneori, fără îndoială, foarte violente. Omul a murit și cadavrul său a fost dus de acolo.

„Ce să facem cu aceasta, domnule doctor?“, mă întrebă sora-șefă în ziua morții, pe când ținea o carte ridicată în sus.

„Ce este aceea?“, a fost întrebarea mea.

„Biblia sărmanului om“, a răspuns ea. „Gazda sa a adus-o aici, pentru că o ceruse el. La urmă a și citit din ea.”

Am privit Biblia. Puteam să-mi cred ochilor? Era Biblia care îmi aparținuse cândva, pe când părăseam casa părintească și pe care o vândusem apoi. Numele meu mai era scris în ea. Chiar mama mea îl scrisese în ea. Aveam suficientă stăpânire de sine ca să nu-mi trădez emoția și să-i spun surorii cât mai nevădit la ochi posibil:

„Ei bine, omul nu avea familie. Dați-mi cartea.”

Am luat Biblia acasă. Era foarte folosită; aceasta era vizibil după multele note marginale și sublinieri. Probabil că cel decedat o cercetase cu băgare de seamă. Puteam să citesc toate acele pasaje care, fără îndoială, îi fuseseră spre mângâiere proprietarului de mai înainte și îi luminaseră calea vieții. Nu-i de mirare că fusese așa de liniștit și de fericit. Într-adevăr, el a fost sărman și necunoscut în lumea aceasta, dar, cum înțelegeam acum, bogat în credință și comoștenitor al Împărăției pe care Dumnezeu le-a promis-o aceluia care Îl iubesc.

Să spun mai mult? Să mai relatez că această întâmplare minunată a devenit punctul de cotitură al vieții mele? Că acuzația conștiinței mele trezite la realitate aproape că m-a dus la disperare, până am înțeles minunatul cuvânt, că Isus a venit în lume ca să-i mântuiască pe păcătoși? Mai trebuie să spun că Biblia mea regăsită îmi este astăzi mai dragă decât toate cărțile bibliotecii mele, pentru că vestea bună pe care ea o conține a devenit pentru mine, prin credința în Hristos, o putere a lui Dumnezeu pentru mântuirea veșnică.

Titlul original: „Die verkaufte Bibel”
din *Samenkörner (Neue Folge 20) 1926*